

[Ole Espersen]

ville være klogt af ministeren at svare på, hvad der ville ske ved indbringelse for en ret.

Det synes jeg er klogt sagt, men hele sagen drejer sig jo om, at skatteministeren – og i det omfang justitsministeren har lagt skatteministerens udtalelser til grund, flere ministre – vurderer, hvad der vil ske, hvis man lader en sag gå videre til en overordnet ret. Og man siger til sig selv: Landsretten har nok taget fejl; den overordnede ret vil komme til et andet resultat, altså forhindrer vi, at sagen afgøres ved den overordnede ret. Man har ikke bestilt andet end at tage stilling til, hvad der nok ville ske, hvis sagen kom for en højere ret.

Jeg bemærkede også, at ministeren sagde – og det var igen med reference til skatteministeren, så vidt jeg forstod det – at man kan give afkald på det beløb, man får tilkendt ved en landsretsdom, hvis der ikke er overensstemmelse mellem landsrettens dom og den afgørelse i Højesteret, som landsretten henviser til. I den anledning vil jeg spørge ministeren, om dette ikke er en selvstændig vurdering af en landsretsdom og som følge af vurderingen en tilside-sættelse i forhold til en højesteretsdom.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 305

5) Til statsministeren af:

Ole Espersen (S):

»Er statsministeren enig i, at det må påhvile skatteministeren at inddrive de skatter, som lovgivningen og en ikkeændret retspraksis giver skatteministeren ret til at inddrive, medmindre beløbene må anses for at være uerholdelige?«

Ole Espersen (S):

Nu har statsministeren blandt sit personale jo også ansat en skatteminister. Det er der jo tradition for, og jeg går ud fra, at statsministeren er enig med mig i, at man må fordele opgaverne blandt de ansatte. Nogle har så de mere ubehagelige, som bl.a. består i at kræve penge ind. Den opgave må man karakterisere som en forvaltningschefopgave.

Skatteministeren er forvaltningschef, når det drejer sig om at administrere den gældende skattelovgivning, også som fastlagt i Højesterets praksis; det er forvaltningschefen, der op-

træder. Men det er klart, at skatteministeren ligesom de andre ministre er medlem af regeringen og som sådant har en række politiske opgaver. Skatteministeren skal f.eks. udarbejde lovforslag, hvis han mener, at retsafgørelser er forkerte. Men jeg spørger om, hvorvidt statsministeren ikke er enig med mig i, at som forvaltningschef må skatteministeren have den opgave – og det må være hans pligt – at indkræve de skatter, der i henhold til gældende ret kan indkræves.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg mener nu for det første ikke, at det er korrekt, når hr. Ole Espersen karakteriserer ministeren som forvaltningschef, når vi taler om den daglige skatteadministration. Han er minister i begge relationer, både i udøvelsen af sit embede i det daglige, og når vi taler om lovindsatsen; men lad nu det hvile.

Jeg holder mig til den klare formulering, hr. Ole Espersen skriftligt har givet af sit spørgsmål, og jeg kan sige, at jeg ligesom justitsministeren er enig med spørgeren i, at det som udgangspunkt er en ministeropgave at inddrive skatter og afgifter, som lovgivningen og en uændret og utvivlsom retspraksis giver ministeren ret til at inddrive, medmindre altså beløbene må anses for at være uerholdelige.

Der er imidlertid ikke i den foreliggende sag tale om, at lovgivningen og en uændret retspraksis har givet ministeren ret til at inddrive en skat. I den sag, der var indbragt af skatteyderen for landsretten uden at være blevet prøvet ved Landsskatteretten, traf landsretten en afgørelse, som – og sådan må jeg forstå skatteministerens redegørelse – næppe var forenelig med den praksis, som Landsskatteretten anlagde i overensstemmelse med de afsagte højesteretsdomme på området.

I et sådant tilfælde påhviler det efter min opfattelse ikke skatteministeren at inddrive den skat, som i den konkrete sag er tilkendt ved landsretten.

Stavad (S):

Jeg vil kun stille det korte spørgsmål til statsministeren: Bygger statsministeren også sin besvarelse og sin vurdering ukritisk og alene på den redegørelse, som er afgivet af skatteministeren til offentligheden? Altså: Ligger der ikke nogen selvstændig vurdering af sagen i statsministerens besvarelse?